

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 80/04-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. septembra 2004 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Eduarda Báránya a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť Ing. Š. P., bytom B., G. P. a E. P., obaja bytom P., zastúpených advokátom Mgr. M. F., Advokátska kancelária, B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Nc 38/96 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Nc 38/96 p o r u š i l základné právo Ing. Š. P., G. P. a E. P., aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Nc 38/96 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. Š. P., G. P. a E. P. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie každému v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ing. Š. P., G. P. a E. P. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 33 060 Sk (slovom tridsaťtritisícšesťdesiat slovenských korún), ktorú je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť ich advokátovi Mgr. M. F., Advokátska kancelária, B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 29. apríla 2004 č. k. I. ÚS 80/04-11 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. Š. P., bytom B. (ďalej aj „sťažovateľ č. 1“), G. P. a E. P., obaja bytom P. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom Mgr. M. F., Advokátska kancelária, B., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Nc 38/96.

Z prijatej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia 16. mája 1996 podali na Okresnom súde Bratislava III návrh na určenie neplatnosti zmluvy a určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam.

Podľa tvrdenia sťažovateľov „*V konaní... nebolo do dnešného dňa nariadené ani jedno pojednávanie... V konaní súd bezdôvodne nepokračuje a sťažovatelia sú toho názoru, že udržiavanie tohto stavu... je v rozpore s čl. 48 ods. 2 ústavy ...*“ .

Sťažovatelia podali sťažnosť na prieťahy v konaní predsedovi okresného súdu 29. júna 2003, ktorá nevedla k efektívnej náprave. Vo veci sa naďalej nekoná a do dňa podania ich sťažnosti ústavnému súdu na súde prvého stupňa ešte nie je rozhodnuté.

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva, prikázal okresnému súdu, aby vo veci *„konal bez zbytočných prietahov“*, priznal *„každému zo sťažovateľov primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 Sk“* a náhradu trov konania.

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd zastúpený jeho predsedom vyjadrením sp. zn. Spr. 3327/2004 z 31. mája 2004 a sťažovatelia prostredníctvom stanoviska svojho právneho zástupcu k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 13. augusta 2004.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou týchto základných práv – inak ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 100/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 14 Nc 38/96.

Sťažovatelia a v tom čase žijúca M. L. zdržujúca sa v P. podali 10. mája 1996 *„určovaciú žalobu v zmysle § 80c a § 134 zákona č. 38/1995 Zb. (...) na obnovenie vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam v katastrálnom území Pezinok“*.

Dňa 29. mája 1996 vyzval okresný súd sťažovateľov na predloženie znaleckého posudku o cene nehnuteľnosti a predloženie rozhodnutia Pozemkového úradu Bratislava –

vidiek (ďalej len „pozemkový úrad“ alebo „úrad“) týkajúceho sa predmetnej veci. Súčasne si vyžiadal z tohto úradu administratívny (reštitučný) spis.

Pozemkový úrad zaslal požadovaný spis 13. júna 1996 a sťažovatelia doplnili svoju určovaciu žalobu podaním doručeným súdu 17. júna 1996 (okrem ocenenia nehnuteľnosti, lebo terajší užívatelia nepovolili znalcovi na ňu vstup). Za žalobcov konal na základe plnej moci udelenej 4. mája 1996 Ing. Š. P.

Sťažovateľ č. 1 oznámil 12. augusta 1996 okresnému súdu úmrtie žalobkyne M. L.

Okresný súd 17. októbra 1997 zaslal žalobu na vyjadrenie žalovaným a vyzval sťažovateľa č. 1 na odstránenie väd návrhu (presné označenie žalovaného).

Mesto Pezinok sa k žalobe vyjadrilo 17. decembra 1997.

Sťažovateľ č. 1 podaním z 13. januára 1998 vzal žalobu proti československému štátu späť a upravil okruh žalovaných (k podaniu bola pripojená plná moc pre sťažovateľa č. 1 od ostatných žalobcov).

Okresný súd 4. novembra 1998 predvolal sťažovateľa č. 1 na informatívny výsluch na 24. november 1998, na ktorom (podľa úradného záznamu) bol požiadaný o doplnenie mien účastníkov za nebohú M. L a správne označenie žalovaných.

Doplnený návrh predložil sťažovateľ č. 1 okresnému súdu 3. decembra 1998.

Od uvedeného úkonu sa v súdnom spise sp. zn. 14 Nc 38/96 nachádzajú len úradné záznamy z 15. februára 1999 a 13. augusta 2003, podľa ktorých sťažovateľ č. 1 nahliadol do súdneho spisu.

V súdnom spise sa nachádza odpoveď predsedu okresného súdu sp. zn. Spr. 2166/03 z 31. mája 2004 na sťažnosť sťažovateľa č. 1 na prieťahy v konaní (z 29. júna 2003), v ktorej po chronologickom popise úkonov okresného súdu jeho predseda konštatoval: „... Dňa 3. 12. 1998 ste predložili súdu obsiahly doplnený návrh na začatie konania. Je pravdou, že odvtedy sa vo veci nekonalo, konštatujem teda prieťah v konaní, ktorý trvá doposiaľ.“

Zároveň však musím konštatovať, že príčinou tohto nekonania bola jednoznačne pracovná preťaženosť sudcu JUDr. S., ktorý pracuje vo svojom súdnom oddelení s viac ako 600 nevybavenými vecami registra „C“, z toho je viac ako 170 vecí starších ako päť rokov, okrem toho jeho súdne oddelenie obsahuje aj veci zapísané rovnako ako Vaša v registri

„Nc“. Okrem počtu nevybavených vecí však treba zdôrazniť i náročnosť vecí v súdnom oddelení, ide o množstvo majetkových vecí, podobne ako Vaša vec...“

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

2. Predseda okresného súdu vo svojom vyššie uvedenom vyjadrení vykonal chronologický prehľad úkonov a k opodstatnenosti sťažnosti uviedol: *„Dňa 3. 12. 1998 Ing. Š. P. predložil doplnenie návrhu. Od tohto posledného podania súd vo veci neučinil žiaden úkon.*

K sťažnosti:

Predmetné podanie ale i podania nasledujúce učinené zo strany oprávnených osôb sú napriek svojej rozsiahlosti vadnými podaniami. Vzhľadom na čo bola vec vybavovaná ako neúplný návrh, ktorý podľa môjho názoru je i ku dnešnému dňu. Posledné podanie vo veci učinil len jeden zo žalobcov. V konaní pred súdom možno konštatovať nečinnosť od

posledného úkonu súdu t. j. 3. 12. 1998, od ktorého dátumu súd vo veci neučinil žiaden úkon, hoci bolo potrebné opakovať poučenia adresované oprávneným osobám za účelom odstránenia väd návrhu, resp. pri neodstránení týchto väd pod následkom zastavenia konania. V prípade, že by nedošlo k želanej oprave a doplneniu žaloby súd mal konanie zastaviť. Vzhľadom na uvedené možno v určitej miere konštatovať spoluzavinenie účastníkov konania na neprejednaní veci vzhľadom na ich nekvalifikované podanie.

K nečinnosti súdu môžem konštatovať len toľko, že stav jednotlivých oddelení čo do počtu vecí pripadajúcich na jedného sudcu je vysoko nepriaznivý, predstavuje pri úplných návrhoch 495 nevybavených civilných vecí z čoho vyplýva, že pri takomto objeme vecí, ku ktorému je nutné pripočítať i stav neúplných návrhov (stav na jedno oddelenie predstavuje priemerne asi 80 vecí/ zákonite musí dôjsť k časovým sklzom pri vybavovaní agendy. “

Právny zástupca sťažovateľov v stanovisku k predmetnému vyjadreniu okresného súdu zaujal nasledovné stanovisko: „... Okresný súd Bratislava III vytýka sťažovateľom najmä vady v podaniach, na základe čoho usúdil, že si účastníci konania prietáhy v konaní spoluzavinili. Považujeme za potrebné v súvislosti s týmto tvrdením poukázať na § 43 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej O. s. p.), kde zákon ukladá predsedovi senátu vyzvať účastníkov, aby nesprávne neúplné alebo nezrozumiteľné podanie v určenej lehote opravili alebo doplnili, zároveň poučuje účastníkov o tom, ako treba opravu alebo doplnenie urobiť. Pokiaľ bol súd toho názoru, že podanie sťažovateľov nie je úplné alebo zrozumiteľné mal sťažovateľov vyzvať, príp. ak podanie nebolo opravené alebo doplnené a v konaní nemožno pokračovať, mal súd konanie zastaviť (§ 43 ods. 2 O. s. p.).

Považuje za potrebné poukázať na ustanovenie § 100 ods. 1 prvú vetu O. s. p., ktoré súdu ukladá povinnosť postupovať i bez ďalších návrhov (!) tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Súd celkom zjavne nepostupoval v súlade s týmto ustanovením O. s. p. (...)

Sťažovateľom nemôže byť na ujmu ak svoje podanie doplnili a súd vo veci nekoná. O tom, či doplnené podanie je úplné a zrozumiteľné si musí urobiť názor príslušný sudca. Z nekonania Okresného súdu Bratislava III nemohli sťažovatelia vedieť, či sa ich doplnené podanie považuje za úplné a zrozumiteľné alebo nie. Ak bol súd toho názoru, že ich podanie je potrebné znovu doplniť, mal súd sťažovateľov opäť vyzvať na doplnenie. Poukazujeme aj

na ustanovenia § 5 ods. 1 O. s. p., ktoré ukladá súdom povinnosť poskytovať účastníkom konania poučenie o ich procesných právach a povinnostiach pokiaľ nie sú zastúpení advokátom. Sťažovatelia neboli zastúpení advokátom, preto súd bol povinný ich poučovať o právach ako účastníkov konania.

Po tom, ako sťažovatelia doplnili svoje podanie 03. 12. 1998, nevykonal súd žiadny úkon. Z vyjadrenia Okresného súdu Bratislava III je zrejmé, že dôvodom nekonania súdu boli nedostatočné personálne a administratívne kapacity. (...)

Posledné podanie vo veci učinil len jeden zo žalobcov – p. Š. P. a to dňa 03. 12. 1998, ale súd vo svojom vyjadrení opomenul tú skutočnosť, že táto fyzická osoba mala od ostatných účastníkov konania plnú moc na zastupovanie v súdnom konaní, preto úkony, ktoré vykonal Š. P. sú zároveň úkonmi ostatných dvoch účastníkov konania. ... Dôležitá je činnosť, resp. nečinnosť príslušného orgánu, ktorým je v tomto prípade súd, a nie to, či všetci účastníci svojimi podaniami nahrádzali nečinnosť súdu. Cieľom poučovacej povinnosti súdu a aktívneho prístupu súdu k prejednávanej veci (vid' napr. § 100 ods. 1 prvú vetu O. s. p.) je ochrana práv účastníkov konania na spravodlivý súdny proces tak, ako im to zaručuje Ústava SR v čl. 46 až 50. Prieťahy v konaní vo veci 14 Nc 38/96 skonštatoval aj samotný Okresný súd Bratislava III vo svojej odpovedi na sťažnosť Š. P. zo dňa 29. 06. 2003.“

3. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Až právoplatným rozhodnutím súdu sa vytvára právna istota. Pre splnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátny orgán vec prerokoval. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa naplní zásadne až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. I. ÚS 41/02).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie

účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Ústavný súd pritom prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Nc 38/96, v ktorom sťažovatelia vystupujú ako navrhovatelia, došlo k porušeniu ich práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

3.1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že posudzovaná vec môže byť sporom, ktorý by bolo potrebné považovať za zložitú vec, no táto zložitosť vzhľadom na postup okresného súdu v doterajšom konaní nie je skutočnosťou, ktorá ovplyvňovala, resp. odôvodňovala doterajšiu dĺžku konania.

3.2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria (správania sťažovateľov v preskúmvanej veci) ústavný súd konštatoval, že k doterajšej dĺžke konania prispelo (najmä v počiatočnej fáze konania do 3. decembra 1998) aj správanie sťažovateľov. V tejto súvislosti (zbytočné prietahy v konaní) už ústavný súd viackrát konštatoval, že ak si sťažovateľ nesplní povinnosť uloženú príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) týkajúcu sa všeobecných, príp. osobitných náležitostí návrhu na začatie konania (napr. § 42 ods. 2, § 79 ods. 1 a 2 OSP) a nepredloží okresnému súdu kvalifikovaný návrh na začatie konania, významnou mierou prispeje k predĺženiu celkovej doby konania o jeho návrhu (pozri napr. I. ÚS 100/02, I. ÚS 25/04).

Pri hodnotení správania sťažovateľov v období po 3. decembri 1998 (doplnenie žaloby na základe výzvy súdu) ústavný súd už nezistil takú závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na ich ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom. Sťažovatelia sa o priebeh konania zaujímali (nahliadnutia do súdneho spisu 15. februára 1999 a 13. augusta 2003, sťažnosť na prietahy v konaní).

3.3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a konštatoval, že okresný súd bol od 3. decembra 1998 (predloženie doplnenej žaloby sťažovateľom č. 1) do 26. marca 2004 (podanie sťažnosti ústavnému súdu), t. j. v trvaní vyše 5 rokov a 3 mesiacov bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný, pričom táto nečinnosť trvá doteraz. V uvedenom období neboli vykonané vo veci žiadne úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia počas súdneho konania nachádzali. Vzhľadom na uvedenú jednorázovú dlhodobú nečinnosť okresného súdu ústavný súd konštatuje, že v konaní došlo k priet'ahom, ktoré neboli spôsobené zložitost'ou veci ani správaním účastníkov konania, ale v dôsledku postupu okresného súdu. V tejto súvislosti poukazuje aj na vyjadrenie predsedu okresného súdu, v ktorom konštatoval, že: „... možno konštatovať nečinnosť od posledného úkonu súdu t. j. 3. 12. 1998, od ktorého dátumu súd vo veci neučinil žiaden úkon, hoci bolo potrebné opakovať poučenia adresované oprávneným osobám za účelom odstránenia v'ad návrhu, resp. pri neodstránení týchto v'ad pod následkom zastavenia konania. V prípade, že by nedošlo k želanej oprave a doplneniu žaloby súd mal konanie zastaviť“. Ústavný súd k uvedenému vyjadreniu dodáva, že v zmysle § 43 ods. 2 OSP v platnom znení súd (za splnenia tam uvedených podmienok) konanie nezastaví, ale podanie odmietne.

Obranu okresného súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť tieto priet'ahy, nemožno akceptovať. Vysoká zaťaženosť jednotlivých sudcov nemôže byť na ťarchu účastníkov konania a nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali zodpovednosť súdu, ktorý je vecne a miestne príslušný na rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil (pozri napr. I. ÚS 156/02).

Vychádzajúc z postupu okresného súdu v predmetnom konaní (zisteného z obsahu súdneho spisu sp. zn. 14 Nc 38/96) ústavný súd neakceptoval názor (spoluzavinenie sťažovateľov) predsedu okresného súdu vyjadrený v jeho stanovisku k opodstatnenosti sťažnosti (z 31. mája 2004), ale akceptoval názor právneho zástupcu sťažovateľov z 13. augusta 2004 označujúci dôvody dĺžky priet'ahov v konaní.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľov na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľom ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov, pretože vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nie je žiadnou garanciou toho, že okresný súd nebude pokračovať v nečinnosti v napadnutom konaní.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovatelia žiadali priznať primerané finančné zadosťučinenie z dôvodu dlhodobého pretrvávania právnej neistoty vo výške po 100 000 Sk pre každého z nich. Keďže iba konštatovanie porušenia označeného základného práva nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľov, ústavný súd uznal za dôvodné priznať im finančné zadosťučinenie, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu (najmä vzhľadom na dlhodobú a bezdôvodnú nečinnosť okresného súdu a správanie sa sťažovateľov, pozri bod 3.2 tejto časti) považuje pre každého z nich za primerané vo výške 30 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd priznal právnemu zástupcovi sťažovateľov odmenu za tri úkony právnej služby, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia, vypracovanie sťažnosti a vypracovanie stanoviska k vyjadreniu okresného súdu. Výšku odmeny pri zohľadnení skutočnosti, že išlo o zastupovanie troch sťažovateľov, stanovil podľa ustanovení § 13 ods. 8, § 16, § 17 ods. 2 a § 18 s aplikáciou § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) spolu vo výške 33 024 Sk (podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za prvý polrok roku 2003 bola priemerná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 13 602 Sk, teda odmena za jeden úkon krátená o 20 % je 3 627,2 Sk a režijný paušál je 136 Sk). Celkové trovy konania za tri úkony teda predstavujú 10 881,6 Sk za jedného účastníka, spolu za troch účastníkov (vrátane troch paušálov) 33 052,8 Sk po zaokrúhlení (§ 25 vyhlášky) 33 060 Sk. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je odôvodnená aplikácia ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, že požadovaná náhrada trov právneho zastúpenia zodpovedá platným právnym predpisom. Z týchto dôvodov ústavný súd preto v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2004